

Waar dan ook

Waar dan ook

Denise Drost-Ridder

Copyright © 2016 Denise Drost-Ridder

Auteur: Denise Drost-Ridder

Uitgever: Denise Drost-Ridder

Redactie: Haags Bureau

Omslag: Denise Drost-Ridder

Omslagfoto: Shutterstock

Vormgeving binnenwerk: Haags Bureau

Portretfoto auteur: Jeroen van den Heuvel (bestshot.nl)

Druk: Brave New Books

ISBN 978-94-021490-1-2

NUR 340

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, door middel van
druk, fotokopieën, geautomatiseerde
gegevensbestanden of op welke andere
wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de auteur en de uitgever.

Voor allen, die zoeken naar dat beetje herkenning.

*I hear a soft cry,
My Oh My.
Maybe a baby's cry,
Maybe a vulture.
Nobody knows.
Nobody knows,
where it comes from,
and where it goes...*

(Griekenland, 1992)



De rij naar de incheckbalie is lang, onmetelijk lang.

Grietje beweegt van links naar rechts. Als ze links langs de rij kijkt, lijkt die korter. Vreemd. Ze heeft geen andere optie, ze zal gewoon moeten blijven staan en haar beurt af moeten wachten. Grietje, gekleed in een hagelwit linnen pak, friemelt aan de herstelde scheur in haar rugzak en de veiligheidsspelden aan de schouderband. Ze telt het aantal koffers voor zich en kijkt naar haar ouders die verloren om zich heen blikken. Ze windt een streng van haar paardenstaart om haar vinger. Haar blik blijft op haar ouders hangen. Ze lijken in de drukte van het immense Schiphol ineens jaren ouder; haar vader gekrompen en haar moeders gezicht getekend door de tijd. Waren ze nu maar thuisgebleven, zoals Grietje graag had gewild. Hun zorgelijke blikken zijn te confronterend. Ze sluit haar ogen en staat roerloos in de rij.

De stem van de grondstewardess haalt haar terug. 'De volgende in de rij, alstublieft.'

Grietje is eindelijk aan de beurt en stapt naar de incheckbalie. Haar oude rugzak legt ze er bovenop.

Kijkt die grondstewardess mij nu misprijzend aan, vraagt Grietje zich af. Ze moet de drang onderdrukken om haar ogen weer te sluiten en apathisch te blijven staan.

'U reist alleen?' vraagt de grondstewardess Grietje geroutineerd.

‘Ja.’

‘Heeft u bagage in te checken?’

‘Nee.’

‘Helemaal niets?’

‘Nee, dit is alles.’ Grietje tilt de rugzak die op de balie ligt weer even op.

De vrouw lijkt een beetje achteruit te deinzen wanneer ze naar de tas kijkt.

‘Mevrouw, de vlucht is helaas overboekt, maar ik mag u een upgrade aanbieden naar businessclass.’

‘Nee, dank u.’

De vrouw kijkt verbaasd van haar computerscherm op. ‘Mevrouw, als u dat niet accepteert, dan kunt u niet met deze vlucht mee.’

Nog nooit heeft iemand een upgrade geweigerd.

‘Kunt de upgrade niet aan iemand anders geven?’

De grondstewardess zucht. Ze heeft duidelijk geen zin in lastige passagiers. Grietje kijkt op het naamplaatje van de vrouw.

‘Jénny, het zit zo. Ik probeer te downsizen in het leven en daar past businessclass niet echt bij.’

De vrouw fronsst en tuurt op haar scherm. ‘Even kijken, goed... dan moet ik u omboeken naar morgen.’

Morgen vertrekken is geen optie voor Grietje. De situatie is té dringend. Ze begint zwaarder te ademen. Als ze niet met deze vlucht weg kan, dan zit ze voor haar gevoel gevangen. Gevangen in het land waar ze niet thuishoort. De paniek verstikt en verdooft haar weer. Ze kan niet anders en sluit haar ogen. Roerloos als een plastic pop in een hagelwit linnenpak.

De grondstewardess tikt hard op haar schouder. ‘Mevrouw, wat gaat u beslissen?’

De wereld draait rondjes om haar heen. Grietje opent langzaam haar ogen. De ogen van de grondstewardess kijken haar strak en geïrriteerd aan.

Schor komt het antwoord Grietjes keel uit: 'Business-class, it is.'

Op naar een *Lonely Planet*! Ze draait zich om, zwaait een laatste keer naar haar ouders en stapt naar voren, naar het douaneloket.

'Waar gaat u heen?' vraagt de douanebeambte terwijl hij haar paspoort aanpakt.

'Naar Bangkok.'

'U reist wel in stijl.'

'Valt wel mee hoor, ik ga backpacken. Ze draait haar rugzak naar de man.

'Ohh, ik bedoel... in businessclass.'

Ze probeert naar hem te glimlachen, maar haar mondhoeken voelen zwaar aan. Waar bemoeien die mensen zich toch mee! Waarom kunnen ze mij niet gewoon laten gaan, denkt Grietje.

De rij voor de kassa van de boekenwinkel is gelukkig kort. Grietje voelt zich een beetje beter. Zij heeft deze rij goed doorstaan. De zwaarte van de nieuwe *Lonely Planet* in haar hand hield haar bezig. De *Planet* wordt steeds minder lonely blijkbaar, want de boeken werden na iedere herdruk aanzienlijk dikker en zwaarder. Hoeveel exemplaren verkochten ze eigenlijk per jaar? Voordat ze verder kon malen, had ze gelukkig de kassa van de winkel bereikt.

Met de nieuwe reisgids in haar, inmiddels loodzware rugzak en een bakje take-away-sushi in haar hand neemt Grietje plaats achter een van de computers van een Internet Center. Ze heeft nog iets te doen voordat zij weg kan.

Ze opent haar mailprogramma. Er is een mail van Dave. Ze ontvangt elke ochtend zo'n bericht van hem, vol verhalen over zijn dagelijkse sleur, juridische dilemma's en een inspirerend citaat. Elke ochtend is er weer een, met dezelfde opbouw en dezelfde timing. En elke middag ontvangt Dave er weer eentje terug van Grietje, die hij vlak voordat hij naar de universiteit gaat, leest.

Grietje leest het epistel. Het inmiddels laatste stukje sushi, dat zij tegelijk met de chopsticks in haar mond probeert te stoppen, mist zijn doel en valt op midden op het toetsenbord. Zij stopt het stukje alsnog in haar mond en likt haar vingers af. Hij verheugt zich heel erg op zijn bezoek deze zomer, leest zij.

'Het is tijd om hier een einde aan te maken,' denkt ze ongevoelig. Ze pakt een chopstick en stopt hem bijna gedachteloos in haar mondhoek. Al kauwend begint ze aan een kort antwoord.

Lieve Dave,

Bedankt voor je lieve mail. Het is gisteren allemaal fout gelopen en ik moet daardoor een tijd weg. Je hoeft mij niet meer te mailen. Ik zal geen mail meer lezen of beantwoorden.

Ik laat je niet weten waar ik naartoe ga. Je hoeft mij niet te gaan zoeken.

Ik hoop dat je mij snel vergeet. Je bent een lieve, intelligente, trouwe jongen, een droom voor iedere vrouw.

Big hug xoxo, Grietje.

Tevreden kauwend op chopstick nummer twee kijkt ze naar het resultaat dat zij zojuist verstuurd heeft. Ze ziet het beeld van Dave al voor zich: Dave zit achter zijn laptop, in zijn kamer, in de computerzalen of collegezalen. Overal en altijd heeft hij verbinding met het internet. Het zou een kwestie van minuten moeten zijn voordat hij haar email leest. Ze probeert zich voor te stellen hoe hij haar bericht ontvangt en leest. Pling! Een leesbevestiging komt binnen. Hij heeft het gelezen.

Plotseling wordt het haar te allemaal veel. Niet zozeer de puinhoop die zij heeft aangericht, niet zozeer het einde van deze relatie, maar het grote gemis. Ze kan haar tranen niet meer bedwingen.

‘Mevrouw, mogen wij even in uw rugzak kijken?’

Grietje knikt en loopt met de bewakingsbeambte mee naar een tafel die enkele meters van de boarding gate vandaan staat. De grondstewardessen zijn bijna klaar om het boarding proces te beginnen... bijna heeft ze het gehaald. Zou het hier alsnog fout gaan?

De man graaft diep in haar tas en haalt er een flesje water en een grote fles zonnebrand uit.

‘Mevrouw, deze moeten wij helaas innemen. Verpakkingen met een inhoud van meer dan 100 milliliter mogen niet in de handbagage mee.’

Zij haalt opgelucht adem. Als dat alles is. ‘Prima.’ Sierlijk zwaait zij nu haar merkbaar lichtere rugzak op haar rug.

De zakelijke geroutineerde stem van een grondstewardess galmt door de ruimte. ‘Vluchtnummer KL0875 van Amsterdam naar Bangkok zal beginnen met boarden van de frequent flyer members en businessclass-passagiers.’ Het klinkt Grietje als muziek in haar oren. Niets kan haar nu nog tegenhouden!

Grietje loopt met grote passen het vliegtuig door. In de bijna volle businessclass is de stewardess al begonnen met het uitdelen van de welkomstdrankjes aan de passagiers. Ze loopt met een blad vol glazen verse jus d'orange en champagne direct achter Grietje aan. Grietje houdt stil wanneer ze haar stoelnummer vindt. Haar plaats is slechts een paar rijen van de economyclass vandaan, ziet ze. Dan voelt ze een natte koude golf in haar nek. Het doffe geluid van stuiterend glas op het tapijt klinkt achter haar. De jus d'orange en champagne druipen in banen langzaam over haar schouders naar beneden, over haar witte pak.

'Shit,' roept Grietje harder dan ze zelf wil.

De stewardess staat verstijfd achter haar.

Grietje verontschuldigt zich - wat zachter nu - tegen niemand in het bijzonder. 'Sorry. Wat moet ik nu, ik ga backpacken en dit is de enige lange broek die ik bij me heb!'

'Nou dan had u wel wat beter op kunnen passen. Neem even plaats. Ik ga een doekje voor u halen,' hoort ze de stewardess verontwaardigd antwoorden. De vrouw maakt kort oogcontact en glimlacht geforceerd voor ze wegloopt.

Zei ze nou: u had beter moeten oppassen? Grietje kijkt de vrouw na en moppert in gedachten tegen de rug van de weglopende stewardess. Tuurlijk, het is allemaal háár schuld dat de stewardess zo dicht achter haar liep. Het was ook haar schuld dat zij een upgrade kreeg naar de businessclass. Ze kijkt verlangend langs het gordijn naar de economyclass. Daar zijn ze praktisch genoeg om de drankjes pas uit te delen nadat ze zijn opgestegen en iedereen zit.

De stewardess komt terug met doekjes en een nieuw

glas jus d'orange voor Grietje. De pogingen om de gele vlekken droog te deppen hebben geen enkel effect. Het ongevraagde glas jus d'orange staat voor haar klaar op het tafeltje.

Grietje pakt de neergegooide rugzak van haar stoel en zwaait hem sierlijk in de bagagebak. Samen met haar *Lonely Planet* ploft ze op de stoel neer. Haar glas jus d'orange wankelt op het tafeltje. Het wordt een lange vlucht...

'Ze was niet erg vriendelijk tegen je, he?' hoort ze uit de stoel naast haar. De Engelse stem heeft een hoorbaar Duits accent. 'Accidents happen.'

Ze had hem nog niet opgemerkt. Grietje kijkt recht in zijn blauwe ogen. Jong, blond en in zijn blauwe pak met krijtstrepen zeker niet onaantrekkelijk.

Hij steekt zijn hand uit naar Grietje: 'De vlucht duurt acht uur.'

Grietje kijkt naar zijn hand en blijft hem verward aanstaren.

'Ik zit aan het raam en jij aan het gangpad. Ik denk dat het wel praktisch is als ik op z'n minst je naam weet,' gaat de man verder.

Grietje weet dat haar naam voor buitenlanders niet uit te spreken is. Haar inmiddels ex-vriend Dave was het levende bewijs dat de uitspraak van haar naam, zelfs na een paar maanden oefening, er ook niet veel beter op werd.

Grietje is in het buitenland geboren. Waarom hadden haar ouders haar dan zo'n typische Nederlandse naam gegeven? Op reis gebruikt zij daarom een andere naam. Een naam die haar, telkens als hij genoemd wordt, herinnert aan de gratie die zij verleent aan mensen die haar echte naam niet kunnen uitspreken.

‘You can call me Grace,’ antwoordt Grietje na een lange voelbare stilte.

‘Elias Asschenbrenner. It is a pleasure to meet you.’

Zeer aangenaam kennismaken, voegt Grietje er in gedachten achteraan. Hij moest eens weten.

Hij glimlacht breeduit: ‘Backpacken in Thailand?’

Hoe zou hij dat weten? Is het zo goed aan haar te zien? Ze heeft een wit linnen broekpak aan en draagt bruine ballerina’s. De afgesleten slippers, korte broeken en oude t-shirts zitten opgevouwen in haar rugzak, wachtend op Thailand. Tijdens de reis wilde ze er graag netjes uitzien. Je wist immers maar nooit wie je tegenkwam. Ze pulkt even aan de opgedroegende vlek op haar broek. Vervolgens laat ze haar blik op Elias rusten.

‘Ja, staat het op mijn voorhoofd?’ Ze wrijft nu met haar hand over de vlek.

Elias lacht. ‘Nee hoor Grace, maar dat zei je toch tegen de stewardess net. Reis je alleen?’

Grietje knikt: ‘Yeap. Ik en de eenzame planeet.’

‘Wow, dat is een diepe gedachte.’

‘Ohh, nee hoor. Ik bedoel...’ Grace pakt haar reisgids uit haar taxfree tasje en zwaait hem voor zijn neus heen en weer.

‘Dat doe je dan in stijl! Een backpacker in business-class!’ Zijn toon is spottend en dit is de druppel voor Grietje. Ze moet dit rechtzetten.

‘Elias, even voor de duidelijkheid.... Ik werd geüpgrade wgens overboeking. Ik heb de stewardess nog gesmeekt om een economyclass-stoel, maar het mocht niet baten. Ik moest en zou reizen in businessclass.’

Hij voelt haar irritatie niet aan en lacht: ‘Grace, je backpakt niet alleen in stijl, maar je hebt ook een heel goed gevoel voor humor.’

Ze voelt de grond onder de wielen van het vliegtuig verdwijnen. Ze kijkt langs de breed glimlachende Elias door het raam naar buiten.

De afstand tussen haar en het leven in Nederland groeit met de minuut. Opgelucht zakt ze terug in haar stoel, sluit haar ogen en luistert naar het geronk van de motoren.

‘Mevrouw, pardon, kan ik u iets te drinken aanbieden?’ De onvriendelijke stewardess staat weer naast haar.

Grietje wijst naar de onaangeroerde jus d’orange op haar tafeltje en antwoordt: ‘Nou, een glas champagne zou ik niet laten staan.’

‘En u, meneer?’ vraag ze terwijl ze overdreven ver over Grietje heen naar Elias toebuigt en zijn hand licht aanraakt.

‘Hetzelfde als mijn buurvrouw. Champagne graag.’

Na zijn zakelijke antwoord grist de stewardess het glas jus d’orange van Grietjes tafeltje en verdwijnt weer. Wanneer ze terugkomt heeft ze twee glazen ijskoude champagne in haar hand.

Elias pakt het glas aan en heft het naar Grietje: ‘Op de vlucht, dat de bestemming maar bereikt mag worden!’

‘Well said! Op de vlucht!’ proost Grace terug en ze neemt een grote slok. Beter had hij het niet kunnen formuleren, in haar ogen.

‘He, Elias. Genoeg over mij. Waar ben jij op weg naar toe?’

‘De tail-end van jouw vlucht,’ antwoordt hij.

‘De wat?’

‘De tail-end. Deze vlucht vliegt na Bangkok door naar Taipei. Ik werk voor een adviesbureau voor de energie-industrie. Ik heb een Koreaans project onder mijn beheer.’

‘Nou, wel lekker om er even uit te zijn. Toch?’ vraagt Grace oprecht geïnteresseerd.

‘Nuh... ik ben het wel zat hoor. Ik vlieg om de week naar Taipei en terug. Al een jaar lang nu. Ik ben bijna meer onderweg dan thuis.’

‘Oh, dat is inderdaad wel erg veel er uit...’

Hij knikt, heft zijn glas weer en neemt een grote slok. ‘Grace, ik wil nog even een tip kwijt. Als je echt wilt backpacken, kun je het beste naar de Filipijnen. De eilanden daar zijn nog echt onberoerd gelaten door het grote toerisme. De cultuur en de mensen zijn nog heel puur.’

Grietje voelt dat ze bloost door zijn opmerking over haar geboorteland.

‘Bedankt, Elias. Ik zal het in mijn achterhoofd houden. Ik ga wat proberen te slapen.’

Het was de champagne of misschien de spanning van de afgelopen dagen, maar de vermoeidheid overvalt haar ineens. Ze doet haar stoel naar achteren, trekt het vliegtuigdekentje over zich heen en sluit haar ogen.

‘Slaap lekker, Grace. Voor je het weet landen we in Thailand,’ hoort ze Elias nog vaag zeggen.

Grietje wordt wakker en opent moeizaam haar ogen. Ze heeft geen idee hoe lang ze geslapen heeft. Ze ligt met haar hoofd richting het raam en kijkt recht in het gezicht van Elias. Zijn ogen zijn gesloten en zijn haar zit in de war. Ze heeft iets met slapende mannen. Ze zijn zo aandoenlijk.

De wereld lijkt in een diepe rust verzonken en zij zweeft hoog boven de wolken. De lichten zijn gedimd en er is geen stewardess te zien. Het is een heldere nacht; de sterren fonkelen haar door het raam tegemoet.

Haar hoofd rust op een kussentje. Het elastiekje van haar paardenstaart drukt pijnlijk in haar hoofdhuid. Ze laat het haar door haar vingers glijden. Haar vingers raken verstrikt in de klitten. Ze maakt de staart los en vlecht het

haar laag in haar nek.

Een van haar voorvaders droeg ook een vlecht. In de kleine Chinese gemeenschap in Indonesië waar hij woonde, was hij de eerste Chinees die zijn lange traditionele vlecht verruilde voor een westers kapsel. Al generaties lang werd de vlecht voor mannen verplicht gesteld in China. Het was zelfs zo dat dwarsliggers of eigenzinnige types stelselmatig werden geëxecuteerd. Haar voorvader wilde af van deze last.

Hoe zou zij eruit zien zonder staart? Sterker nog... zonder haar? Hoe zou zij zich voelen? Bevrijd of beroofd?

‘Grace?’ Elias is wakker.

Jammer, hij was zo’n mooi plaatje.

‘Ik bewonder je moed.’

‘Ik, moedig? Nee, hoor. Ik ben zelfs bang in het donker!’

‘En tóch ga je alleen op reis. Heb je thuis dan geen verplichtingen?’

‘Niet meer.’ Het antwoord valt haar zwaar.

‘En hoe lang blijf je in Thailand?’

‘Zo lang als ik wil.’

‘Mag ik iets bekennen, Grace?’ De toon is zijn stem is anders, donkerder dan eerst.

Grace sluit meteen haar ogen. De angst bekruipt haar direct. Zij durft haar ogen niet meer te openen. Zouden de zijne nu roodgloeiend zijn als zij hem nu weer zou aankijken? Vuurspuwen misschien, zoals in de film... zou hij... een terrorist zijn? Ze zet zich schrap in haar stoel en voelt haar hart hard bonken in haar borstkas. Ze voelt zijn zwaarder wordende ademhaling dichterbij komen.

‘Ik zou willen dat ik daar de moed voor had... gewoon alles opgeven en gaan,’ fluistert hij zacht.

‘Het is gewoon een kwestie van doen,’ hoort ze zichzelf

antwoorden.

‘...denk ik,’ fluistert zij er onhoorbaar zacht achteraan.

‘Ladies and gentlemen, this is your captain speaking.’

Grace schrikt wakker van de intercom. Elias zit met zijn koptelefoon op geboeid naar zijn televisiescherm om te kijken. Voor hem staat een dienblad met ontbijt. Als hij ziet dat Grace wakker is, zwaait hij met het broodje in zijn hand naar Grace.

De captain vervolgt zijn verhaal: ‘We naderen Bangkok International Airport en zullen in ongeveer een half uur de landing inzetten.’

Ze schiet omhoog in haar stoel. Ik ben er?! Waar moet ik heen?! Driftig pakt zij haar *Lonely Planet* uit de stoelzak. Hotels... hotels... hotels. De bladzijden vliegen door haar vingers.

Sawadee hotel. Typisch backpackers hotel. Midden in de stad. Levendige lobby die 24 uur per dag open is. Ze tikt met haar vinger op de naam. Ze pakt een tijdschrift uit haar stoelzak, scheurt er een hoekje af en gebruikt dat als boekenlegger. Ze heeft een hekel aan ezelsoren.

‘Cabin crew please prepare for landing.’

‘Het was leuk kennis met je te maken. Have fun and be safe. Hier is mijn businesskaartje, voor als je ooit in de buurt van Berlijn bent. Drop me a line.’

Grietje grinnikt en pakje het businesskaartje aan. Hmm.. toevallig in de buurt van Berlijn... onwaarschijnlijk. Ze verruult het afgescheurde hoekje tussen de bladzijdes van haar *Lonely Planet* voor het businesskaartje.

‘Zal ik zeker doen! Sterkte met je project, en niet zoveel denken en gewoon doen!’ antwoordt ze. Tegelijkertijd voelt ze het vliegtuig hard de grond raken en remmen. Grace is er.